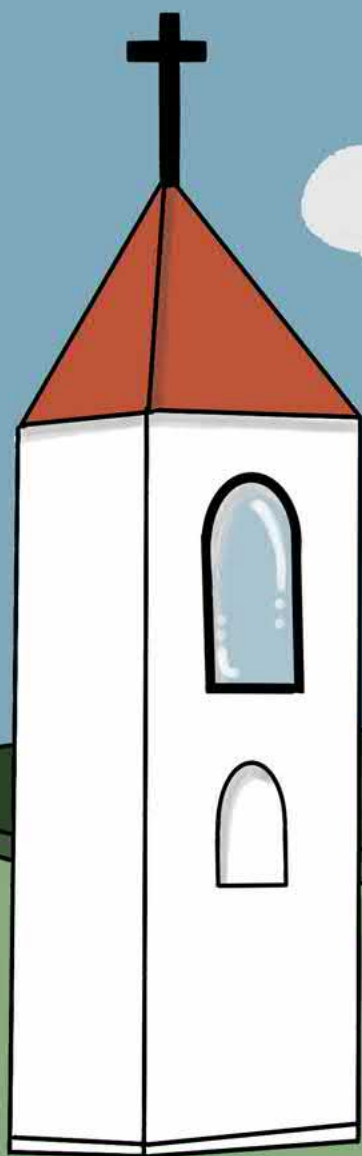

GABRIEL

POSEL DOBRÝCH ZPRÁV
časopis farností Bedřichov a Lysice

“Pojďte
i vy někam
na klidné místo
a trochu si
odpočiňte.”
(srov. Mk 6, 31)

Úvodník

„Pojďte i vy někam na klidné místo a trochu si odpočiňte.“

Milí farníci a přátelé, slova v úvodu řekl jednou Pán Ježíš svým apoštolům, protože k nim stále přicházelo tolik lidí, že ani neměli čas se najíst. Máme před sebou letní prázdniny. Mnozí z Vás si budou brát dovolenou a s rodinou či přáteli budete odjíždět na různá místa, abyste si odpočinuli. A to je dobře. **I Ježíš myslel na odpočinek svých učedníků.**

Vzpomínám si, jak jsme někdy začátkem 90. let jeli s rodiči a bratry na dovolenou do Lhoty u Olešnice pořádanou Biskupstvím brněnským. Kromě jiného jsme navštěvovali hrady a zámky v okolí. Tenkrát jsme samozřejmě byli i na zámku v Lysicích. Já osobně jsem z něho byl nadšený, moc se mi líbil. Dodnes rád navštěvuji památky. Když jsem se v červnu 2015 dozvěděl, že mám nastoupit jako duchovní správce do Lysic, už jsem ani nevěděl, kde leží, ale pamatoval jsem si, že je tam nádherný zámek.

Dovolená a prázdniny, to je čas, kdy opustíme každodenní pracovní shon, abychom se občerstvili na těle i na duši. Český rychlostní kanoista a olympijský vítěz z Atlanty Martin Doktor v jednom rozhovoru řekl: „Jak si představuju ideální dovolenou? Sednu do lodi, nechám se nést proudem a u zádi si chladím přivázaného lahváče.“ **Každý z nás má o ideální dovolené jiné představy, ale co by nás**

všechny mělo spojuvat je, že ani na dovolené nebudeme zapomínat na Pána Boha a nedělní mši svatou.

Pro mne je ideální dovolená strávená s kněžími, se kterými jsem studoval v ročníku. Každoročně jezdíváme na společnou dovolenou. Týden bydlíme na nějaké faře, v klášteře nebo třeba soukromém zámku a cestujeme do přírody a po památkách.

Milí farníci a přátelé, přeji nám všem, aby se nám naše dovolené vydařily, abychom si odpočinuli a načerpali nové síly. A na cestu za odpočinkem si můžete vzít prázdninové číslo Gabriela.

Všem Vám posílám požehnání +.

Váš farář P. Michal Cvingráf

PS: Loňskou dovolenou jsem strávil s kněžími na zámku Úsobí. Kromě jiného jsme navštívili pivovar Rebel v Havlíčkově Brodě, chodili do přírody a slavili mši svatou v Číhošti.

Pomni, abys den sváteční světil!

Nadchází období prázdnin. Dny plné slunce, radosti, dobrodružství, nanuků a volnosti. Dny dovolených, táborů, pobytů u babiček a dědečků, malých i velkých výletů. Dny, kdy čas běží úplně jinak než po zbytek roku. Dny, kdy nevíme, co je přesně za den. Lehce si spleteme pondělí se středou či čtvrtek se sobotou. Ale nesmíme ani v tomto líně se táhnoucím čase zapomenout světit neděli. A světit ji správně.

Den Páně, Den zmrtvýchvstání, První den po sobotě či Osmý den jsou současná či historická synonyma pro neděli. Ve starších kalendářích po babičkách ještě najdeme Hostina Páně či Pokrm Páně. Všechny tyto názvy pro jeden a tentýž den nám napovídají něco o jeho významu. O jeho důležitosti, o jeho jedinečnosti a o zachovávaní principů křesťanské víry.

V neděli a v příkazané svátky je církví stanoveno se zbožně a uctivě zúčastnit

celé mše svaté. Kdo toto přikázání svévolně a bez spravedlivého důvodu nesplní, dopustí se těžkého hříchu. Již první křesťané se o neděli setkávali k slavení eucharistie. Ve spisu *Didaché* – Učení dvanácti apoštolů – se nám dává důležitá informace o bohoslužebném životě již v 1. století. Už tam je řečeno, že nedělní slavení eucharistie je závazné: „Shromažďujte se v den Páně, lámejte chléb a pronášejte díkyčinění, když jste nejprve vyznali své hříchy, aby vaše oběť byla čistá.“ Důležitost svěcení neděle pro křesťany popisuje ve svých spisech i Ignác z Antiochie: „Neboť křesťané žijí v zachovávaní Dne Páně, kdy vzešel také náš život skrze něho a jeho smrt“. Tehdejší křesťané si tedy byli dobře vědomi toho, že nedělní eucharistie je posilňuje a udržuje při životě s Bohem. První čtyři století našeho letopočtu neděle nebyla dnem pracovního klidu – židé měli sobotní šabat a u pohanů se stále více

rozšiřovalo (zřejmě v návaznosti na židovskou obec), že uctívali den Saturnův (připadával taktéž na sobotu) jako den bez práce. Neděle tedy byla plně pracovní den. Křesťanská obec tak své shromáždění k uctění eucharistie museli konat buď v sobotu večer (to jim ale bylo brzy císařem Trajánem zakázáno), nebo v neděli v brzkých ranních hodinách. Protože se toto bohoslužebné shromáždění muselo ukončit ještě před rozbřskem, byla účast na bohoslužbě spojena s jistým

nepohodlím a sebepřemáháním. Není tedy překvapivé, že i přes nadšení prvních křesťanů se stávalo, že i oni začali polevovat v účasti na nedělní bohoslužbě. Proto bylo zapotřebí zavést patřičné napomenutí. Kdo nebyl třikrát za sebou na nedělním shromáždění, byl na určitou dobu za trest vyloučen z církevního společenství.

Dnes je neděle celospolečensky chápána jako den pracovního klidu. Pro křesťany má být dnem nejen odpočinku od práce, ale rovněž dnem posílení ve víře, uschopnění pro bohoslužbu i pro službu v tomto světě,

osvobození od rozmanitých tlaků života. Máme se

soustředit na Boha, na vztah s ním, obrácení se k němu. Je to den, který máme věnovat modlitbě (vztah Bůh a já), projevům lásky (vztah já a lidé kolem mě) i jistému druhu odpočinku (vztah já se sebou). Je to den pro rodinu a lidi kolem mě, jehož alfou a omegou je právě účast na nedělní mši svaté. Bohužel s ohledem na moderní tendence je důležité zdůraznit, že jakékoli „alternativy“ nedělní mše svaté – například jen bohoslužba slova, skutky lásky nebo účast v různých společenstvích nelze chápat jako náhradu za účast na mši svaté. Kdo by chtěl účast na nedělní mši svaté zanedbávat s odvoláváním na domnělou prioritu služby světu či rodině, měl by si uvědomit, že duchovní posvěcující účinek takové služby zůstane stát na mrtvém bodě, nebude-li se trvale živit Kristovou láskou. Pramen této lásky se nám však dává především v eucharistii. Zdůraznění účasti na nedělní eucharistii ale neznamená, že jiné formy bohoslužebného shromáždění (jako

například nešpory, po-božnosti, bohoslužba slova, ...) ztrácí význam. Ty jsou pro křesťany stejně důležité a měly by sloužit jako obohacení duchovního života. Jsou totiž výrazem společné víry, naděje a lásky a zároveň slouží k posílení těchto křesťanských postojů. Jen stojí až o stupínek níže pod nedělní bohoslužbou.

Nešvarem, který se v moderní katolické společnosti rozmáhá, je „odbýt“ si nedělní mši svatou v sobotu večer a neděli v klidu věnovat soukromým záležitostem bez křesťanské hodnotové formy. Jak výstižně shrnul jeden kardinál: „Jít na mši svatou v sobotu večer, aby se už v neděli nemuselo dělat nic náboženského, je zneužitím této možnosti, neboť neděle se přesto musí světit.“

Proto nezapomínejme, že i na dovolené, kdy máme více dní pracovního volna, by neděle měla být vždy slavnostnější než ostatní dny. Měla by nás vést k Bohu, abychom mohli více čerpat z jeho pramene lásky.

Noskovi

Mozaikami se splnila má touha využít dary, které jsem dostal pro dobro církve.

Přímo nad vchodem do lysického kostela upoutá každého návštěvníka mozaika sv. Petra a Pavla – patronů kostela. Mozaika je zde umístěna od roku 2013 a jejím autorem je náš bývalý farník **Jiří Štasta**, kterému položil několik otázek Petr Zouhar.

Vzpomeneš si ještě, jak vznikl nápad vytvořit nad vchodem mozaiku?

Ano. Po svatbě jsme s manželkou bydleli v Lysicích a já jsem tehdy hledal prostor, kde bych mohl pracovat na mozaikách. Zaujala mě nevyužitá místnost, která dříve sloužila jako oratoř pro hraběcí rodinu. Ještě manželčin dědeček Ludvík vzpomínal, jak tam hraběcí rodina chodívala na nedělní bohoslužby. Lákala mě představa, že by liturgická výzdoba, která má sloužit pro Boží krásu a pro církev, vznikala v místě, kde se místní církev schází ke slavení liturgie – v kostele. Proto jsem se s tehdejším panem farářem Slavomírem domluvil, že bych si tam zřídil svoji dílnu. V místnosti oratoře jsem sestavoval mozaiky a v chodbičce k bočnímu vchodu jsem měl sklad kamení – tehdy mně to stačilo. Měl jsem tam taky kovářskou babku se špičkou, na které jsem to kamení štípal. Takto vznikly tři mozaiky. Mozaika Panny Marie do Brna, mozaika pro lysický kostel a mozaika pro kapli v Kunicích. Takže mozaika nad vchodem přišla vlastně jako přirozený plod této práce. Později jsem přemístil dílnu do kláštera u sester Těšitelek v Rajhradě. Teď vedu Dílnu Všech svatých v domě, který před více než 20 lety požehnal řeckokatolický biskup Ljavinec jako pastorační dům s kaplí. Mám zde veškeré zázemí

pro svoji práci. V kapli se pravidelně konají mše svaté, kde se také částečně schází naši farníci spolu s kolegy z dílny. V tomto domě taky bydlí moji spolupracovníci, dva z Itálie a dva z Moravy. Dále na mozaikách spolupracují další dvě kolegyně. V podkroví navíc přebývají dva studenti. Máme zde knihovnu, kde pořádáme besedy o umění, liturgii a historii. Rád bych, aby tento dům byl domem, kde žije církev. V současnosti jsme asi největší ateliér ve střední Evropě – ve vsi skromnosti. V minulém týdnu u nás např. bydlel prof. Richard Čemus, jezuita, který je přímým pokračovatelem díla kardinála Špidlíka.

Jak ses vlastně dostal k tomu, že sestavuješ mozaiky? Původním povoláním jsi architekt a v době, kdy jsem tě poznal, jsi ještě dělal stavební projekty. Na ty už ale asi nemáš čas, že?

Byla to dlouhá cesta, ale za vším, co se mi událo, jsem vnímal Boží vedení. Mozaikami se splnila má touha využít dary, které jsem dostal pro dobro církve. Jsem opravdu rád, že mohu vytvářet něco, co vychází z naší víry. Na začátku byla kniha „Jak se dělá mozaika“, kterou si moje manželka v roce 2008 půjčila z knihovny. Popisoval se v nich postup na výrobu ozdobných květináčů. Nic proti květináčům, ale uvědomil jsem si, že z mozaiek se dají dělat i

obrovské stěny. Zaujalo mě to a zajel jsem si proto do kachlíčárny s dotazem, zda by mi nemohli dát nějaké zbytkové kachličky. Pán se na mne podíval a řekl: „Chlape, kde jsi byl tak dlouho, ty jsi tu měl být už dávno!“ a naložil mi auto plné vzorků krásných barev. Takové jsem už později nikde nesehnal. Vzal jsem to domů a začal ty vzorky štípat, při tom jsem náhle odložil kladívko a ptal se: „Pane Bože, co s tím mám dělat, co ode mne chceš?“ A Bůh mi odpověděl - ten samý den večer mi volal kamarád, kněz, že se dozvěděl, že dělám mozaiky a že by jednu potřeboval do průčelí kostelíku v Příměticích u Znojma. Kývnul jsem na to s laskavou odpovědí, že zítra mám v plánu pokračovat a že bychom se mohli domluvit. Položil jsem telefon a uvědomil si: „Tak mám dělat mozaiku a vlastně ani nevím, jak se pořádně dělá...“ Začal jsem tedy hledat někoho, kdo v Česku dělá mozaiky profesio-

nálně. Zjistil jsem, že v 70. letech minulého století existoval studijní obor mozaikář. Měl jsem k dispozici i studijní texty k tomuto oboru, které napsal František Tesař. Víc než to jméno jsem nevěděl. Tak jsem vzal Zlaté stránky a začal obvolávat všechny Františky Tesaře, kteří tam byli uvedeni. A bylo jich tam opravdu hodně. Po spoustě marných pokusů jsem se nakonec dovolal tomu správnému Františku Tesařovi, který mě pozval k sobě domů do Čáslavi a ke kterému jsem poté začal jezdit. Poprvé jsem k němu přijel vlakem s velkým batohem. Když jsem od něj odjížděl s 40 kilogramy kamení na zádech, tak mě poplácával po rameni a říkal: „Mozaika, to je holt těžký umění...“ Postupně jsem od něj sbíral znalosti na vytvoření té první mozaiky do Přímětic.

Souběžně s tím jsem se chtěl setkat naživo s otcem Špidlíkem. Tyto dvě touhy - mozaiky a setkání s otcem Tomášem - se nakonec spojily v jeden proud. Čeští jezuité mi nabídli vidět naživo papežskou kapli *Redemptoris Mater*. Tuto kapli vyzdobil ateliér Centra Aletti v Římě, který založil otec Špidlík spolu s jezuitou Rupnikem. No a tak se zvláštní cestou spojila touha vidět otce Špidlíka s láskou k mozaice. Zkusil jsem tedy požádat o stáž v římském Aletti, to však v tu chvíli nebylo možné. Zkusil jsem tedy kontaktovat Aletti v Olomouci, ale když ani na třetí pokus nikdo nepsal, vydal jsem se tam naživo. K mému překvapení mě u dveří v Aletti přivítal otec Ambros a říkal: „Před hodinou jsem vám psal email, že až budete mít cestu do Olomou-

ce, tak ať se stavíte, ale upřímně...nečekal jsem, že to bude tak brzy.“ Otec Pavel mi tak nakonec pomohl zprostředkovat stáž v římském ateliéru Centra Aletti, kde jsem strávil půl roku a kde jsem nabral jisté zkušenosti.

Popiš nám, co to vlastně je centrum Aletti, a jak na tebe zapůsobilo.

Centrum Aletti založil otec Špidlík společně s otcem Rupnikem. Je to centrum, do kterého zvou mladé umělce z celého světa, aby společně žili a tvořili. Přál jsem si do tohoto centra přijet a načerpat. Poslal jsem oficiální žádost, ale nikdo se mi dlouho neozýval. Řekl jsem si, že pokud mi neodpoví do doby, kdy moje manželka odjíždí studijně do Finska, vezmu si spacák a pojedu do Říma na vlastní pěst. Odpověděli mi asi dva týdny před manželčíným odjezdem, že můžu přijet. V centru Aletti jsem strávil půl roku, byly to moc krásné chvíle a i po návratu do Brna jsme zůstali v kontaktu a příležitostně jsem s nimi jezdil na montáže. Dělali jsme mozaiky v různých částech Evropy. Velkou mozaiku jsme dělali např. v sanktuá-

riu sv. Jana Pavla II. v Krakově. V rumunské Kluži jsme dělali mozaiku o ploše 3000 m. Velká mozaika vznikla i v italské Bologni v kostele Corpus Domini. Takto rozsáhlá díla už je lépe sestavovat ve větší pracovní skupině v řádu desítek mozaikářů. Naše dílna v Brně se soustředí na menší mozaiky o velikosti do cca 100m.

Pokud bys měl nějaké ze svých děl vyzdvihnout, které by to bylo? Ať už pro svou technickou náročnost nebo pro to, že tě nějak oslovilo.

Před měsícem jsme dokončili kapli v papežské koleji Nepomucenum v Římě. Zde jsme mohli interiér pojmout kompletně včetně návrhu osvětlení, vitráží, stropu, presbytáře i oltáře. Také si myslím, že se docela povedla tento rok dokončená výzdoba nemocniční kaple u sv. Anny v Brně. Jde o mozaiku Krista na kříži.

Už jsi zmínil boskovického rodáka kardinála Špidlíka. Čím tě zaujal a co na něm nejvíce obdivuješ?

Už od mládí jsem poslouchal jeho sobotní promluvy na rá-

diu Vatikán. Byl to jeden z důvodů vstát na ranní vysílání. Jeho promluvy byly inteligentní, zajímavé, vtipné, osvěžující. Později jsem byl na exerciciích u Jezuitů a chtěl jsem přes ně domluvit návštěvu u kardinála Špidlíka v Římě. Tou dobou ještě žil. Bylo to v době, kdy jsem se zajímal o ikony a věděl jsem, že otec Špidlík by mi mohl pomoci porozumět "jejich řeči". Když už byla domluvená cesta do Říma, kde jsem se měl s otcem Špidlíkem setkat, tak přišla smutná zpráva, že kardinál Špidlík zemřel. Mě to hodně zasáhlo. Chtěl jsem jej ještě potkat. Říkal jsem si: „Jak jste mi to mohl udělat, otče, že jste si prostě takto umřel?“ Když jsem se později dostal do centra Aletti v Římě, které otec Špidlík založil a ve kterém strávil posledních 20 let svého života, tak se můj vztah k němu ještě prohloubil. Pořád tam byl cítit jeho nadhled a humor. Fascinovala mě na něm jeho životní síla. Centrum Aletti zakládal ve svých 70 letech, ale v tu dobu byl plný života a ten elán mu vydržel i potom. Dokonce jakoby se ještě zvyšoval. Byl jsem rád, že jsem mohl tento vztah vyjádřit také zhotovením výstavy o kardinálu Špidlíkovi. Výstava vznikla pod záštitou muzea Boskovicka a premiéru mělo v Senátu. Potom se výstava přesunula do Boskovic a nakonec byla ke zhlédnutí na Papežském orientálním institutu v Římě, kde otec Špidlík přednášel. Tam na vernisáž přišlo na 400 lidí.

A ještě nám prozrad' něco ze svého soukromí. Co říká rodina na tvou práci a jaké to je vychovávat pět dětí. Chtěli jste mít vždy velkou

rodinu? Půjde někdo z dětí ve tvých stopách?

To, co dělám, je součástí celé rodiny. Žijeme tím všichni. V tuto chvíli ale asi nejvíc náš nejmladší Jozífek, který se mnou v dílně tráví hodně času. Je naprosto fascinován všemi kladívky a kleštěmi. Tak třeba on by mohl pokračovat v mých stopách, uvidíme. A že bychom chtěli mít už na začátku velkou rodinu, to ani záměrem nebylo. Spíše jsme děti přijímali postupně, jak přicházely, jako dar. Každé dítě je jiné, originál. Teď jsou ve věku od 2 do 11 let. Je to náročné, ale záro-

veň i krásné. Naštěstí bydlíme v domě spolu s babičkou a dědečkem, kteří nám v mnohém pomáhají, a jsme za to vděční.

A já jsem zase vděčný za tento rozhovor. Na závěr jsme se přesunuli do kaple, kde jsme naše dílo zakončili

modlitbou. Kaple je vyzdobena mozaikou – jak jinak. Je to místo, kde se začíná a končí všechna práce, která vniká v tomto domě, a proto jsme zde začínali a končili tento rozhovor i my.

Petr Zouhar

Křížové cesty

V našich farnostech v postní době byla možnost si projít hned několik různých křížových cest. Ať už každou neděli v 14:00 v kostelích v Bedřichově i v Lysicích a hned po mši svaté i v Drnovicích pod vedením akolytů, věřících, modlitebních skupin z našich farností či panem farářem. Nebo v oboře, kdy si cestu mohl projít každý sám. V nabídce byla i křížová cesta pro děti v Bedřichově nebo večerní cesta v přírodě na Velký pátek, která kvůli nepřízní počasí byla nakonec v lysickém kostele.

Jako každý rok se šla i farní pěší pouť na Kulíšek. Postřehy z ní nám sepsali Jiří Tesař a

Marie Ryzí.

Letos vyšla na neděli 6.4.2025. Jedná se o pěší pouť z obce Rozseč přes Kulíšek do Hlubokého. Do Rozseče a z Hlubokého jezdíme hromadnou dopravou autobusy.

Délka pěší trasy je asi 5 km. Na kopci Kulíšek jsou tři různé křížové cesty, jedna je inspirována životem kněze P. Josefa Toufara umučeného v roce 1950, další u samotného vrcholu kopce ve výšce 692 m.n.m je pojmenovaná jako Křížová cesta nenarozených. Letos farníci četli třetí křížovou cestu P. MUDr. Ladislava Kubíčka, tajně vysvěceného kněze a mučedníka z roku 2001. Sešla se desítka farníků, bylo chladno 3°C, chvílemi lehce chumelilo. Položili jsme některým přítomným otázku: "Co vás přivedlo na tuto křížovou cestu?"

Tuto křížovou cestu otce Kubíčka mám rád. Jednotlivá zastavení prolínají náš osobní život. Dnes je spousta druhů křížových cest, které nás obohacují, ale tato je pro mě hodně osobní. Navíc během cesty se setkám se spoustou farníků, se kterými se navzájem sdílíme.

Jiří Tesař

Chtěla jsem účastí podpořit ty, kteří se snaží uspořádat dobrou věc pro jiné. Kvůli kůrovcové kalamitě řada cedulí s texty křížové cesty už není chráněná v lese, ale větrem na mýtině jsou poničená. Letos mě zaujalo, jak jeden z organizátorů dopředu přepsal

poničené texty, nechal je zalaminovat, obstaral plechové tabule, na které texty přišrouboval a připevnil je na kříže u jednotlivých zastavení. Proto mohlo čtení proběhnout komfortně a může i sloužit dalším. Na vrcholu kopce je řada vysazených stromů u vzpo-

mínkových nástěnek věnujícím se lidem pronásledovaným za komunistického režimu nejen z našeho okolí. Připojila jsem se ráda k doporučenému zalití zasázených stromků.

Marie Ryzí

Postní katecheze v Drnovicích

V Drnovicích se v době postní konaly dětské katecheze. Děti, které přišly v neděli na mši sv., byly v době kázání pozvány do místnosti nad sakristií, aby se zúčastnily společného zamyšlení. Sešlo se většinou hodně dětí, mezi 15 a 25, při nejvyšších počtech ani nestačily lavičky k sezení. Ti nejmenší mohli přijít s rodiči a také pro

ně byly nachystané papíry s pastelkami. Každou neděli si jeden dobrovolník z řad rodičů (vystřídali se celkem čtyři) připravil povídání o evangeliu dané neděle přizpůsobené porozumění dětí. Společně jsme se tak zamýšleli nad evangeliem o pokušení na poušti, o zjevení na hoře Tábor, o podobenství o fi-

kovníku i o tom, jak Ježíš neodsuzuje hříšnici, a taky o marnotratném synu a jeho milosrdném otci. Příběhy nám pomáhaly pochopit obrázky z knížek nebo předměty z reálného života. Na konci katecheze děti dostaly malý obrázek k vybarvení, aby si i doma příběh z evangelia mohly připomenout.

Barbora Zapletalová

Ohlédnutí za setkáním farních spolupracovníků

Možná jste nad tím už také přemýšleli. Když přicházíte v neděli ráno na mši sv. a vstoupíte do kostela, tak je tam uklizeno, u oltáře je květinová výzdoba a na oltáři čisté plátno. Při mši nás doprovází chrámový sbor s doprovodem varhan a u ambonu se střídají lektoři, kteří předčítají liturgická čtení. Po mši vám zase v kavárně někdo přinese voňavou kávu nebo čaj. Je to spousta drobných úkolů, které musí někdo

udělat. Toto jsou jen některé z nich. Protože tyto služby nejsou samozřejmostí, rozhodl se p. farář uspořádat v neděli 16. února odpoledne ve farním sále poděkování všem, kdo se nějakým způsobem podílejí na chodu farnosti. Z lysické a bedřichovské farnosti bylo dohromady pozváno 95 „spolupracovníků“. Je krásné, že tolik z nás dokáže věnovat svůj čas a síly pro zajištění chodu farnosti a jsou takto ochotni

posloužit druhým. Přinášíme vám ohlasy od některých účastníků.

Na závěr bych ještě rád povzbudil ty, kteří by se také rádi zapojili do nějaké služby ve farnosti. Neváhejte a oslovte buď někoho z pastorační rady, nebo přímo pana faráře. Můžete se přitom zapojit do služby, která už funguje nebo můžete přijít se službou úplně novou. Budeme rádi za každého z vás.

Petr Zouhar

Kamila Nečasová

V neděli 16. 2. 2025 jsme byli pozváni všichni, kdo jakýmkoliv způsobem pomáhá ve farnostech Bedřichov a Lysice na společné setkání do farního sálu.

Pan farář nás přivítal a poděkoval všem za naši činnost.

Ve farním sále jsme strávili nedělní odpoledne při kávě, kde jsme měli možnost se navzájem poznat a povyprávět si. Toto odpoledne nám ještě více zpříjemnil pan Milan Žáček svým hudebním vystoupením.

Helena Pražanová

Chtěla bych poděkovat za všechny farníky, kteří se podílejí na fungování naší farnosti panu faráři Michalu Cvingráfovi, který nám za naši službu připravil setkání ve farním sále. Měli jsme tak možnost se všichni sejit a popovídat si.

Marta Ryzí

To, že naše farnosti mají hodně ochotných lidí, kteří věnují část svého času hudbě, úklidu, údržbě a květinové výzdobě našich tří kostelíků, svědčila velká účast na setkání.

Farní sál byl zaplněn do posledního místečka a u dobrých zákusků, kávy a čaje asi devadesát pět farníků strávilo příjemné tři hodiny. Dobrou náladu doplnil pan Žáček svou hrou na harmoniku s veselými písničkami.

Doufám, že k podobnému setkání opět dojde, až nastanou deštivé podzimní dny.

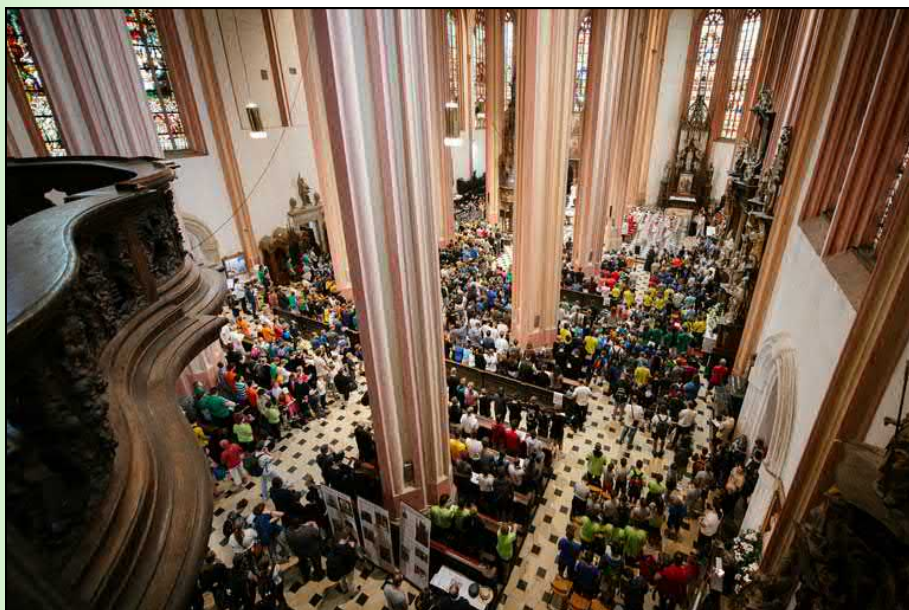
Děkuje a těší se Marta Ryzí

Ministrantský den

Ministranti se svojí službou podílejí na průběhu mše svaté. V našich farnostech jich máme dvacet dva a jednu ministrantku. Jednou za měsíc se s těmi mladšími scházíme na ministrantské schůzce. Společně se modlíme, učíme se nové služby při mši svaté a hrajeme hry.

Každý rok pořádají bohoslovci v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci ministrantský den pro jednu z moravských diecézí. Letos byla na řadě ta naše brněnská. V sobotu 3. května jsme se vypravili se sedmi našimi ministranty do Olomouce. Z celé naší diecéze se tam sjelo více než 800 kluků a holek, kteří pomáhají kněžím u oltáře. Dále zde bylo asi 40 kněží a více než 100 organizátorů. Ti připravili stanoviště v semináři i v přílehlém parku a na nich ministranti plnili různé vědomostní a sportovní úkoly. Ještě před začátkem velké hry se slavila mše svatá v kostele svatého Mořice, kterou sloužil

naš pan biskup Pavel Konzbul. Pro ministranty „staré pardály“ (středoškoláky, vysokoškoláky a starší) byl připraven zvláštní program: přednáška Ing. Lukáše Kintra, ředitele Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost, a po jejím skončení vyhlídka z věže katedrály svatého Václava. Myslelo se i na občerstvení. Takže se všichni postupně vystřídali v seminární jídelně a dostali výborný hamburger, jablko, oplatek a pití.

V 15:30 se všichni opět sešli v kostele svatého Mořice na vyhodnocení velké hry. S velkou radostí musím říci, že naši ministranti získali 3. místo v kategorii žáci 1. stupně ZŠ. V této kategorii soutěžilo 30 týmů z různých farností. Je to krásný výsledek. Kluci dostali od pana biskupa podepsaný diplom a sladkosti. Na závěr se ministranti vyfotili a vydali se na zpáteční cestu.

P. Michal Cvingrál

Co se našim ministrantům z celého dne nejvíce líbilo?

Matěj - Vyhlídky z katedrální věže.

Jakub - Soutěže a hry.

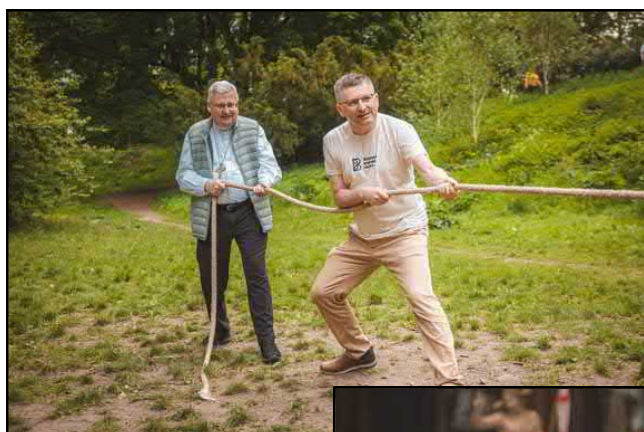
Jirka - Všechno.

Tomáš - Přetahování lanem.

Lukáš - Kostel svatého Mořice a mše svatá.

Jan - Písnička „Ministrant“ od Ondry Jakubíka z kapely Good Work.

Prokop - Soutěžní úkoly.

Fotografie převzaty z webu "Člověk a víra" © Kukleta, Prucek, Hanskut.

Den matek

V neděli 11. května proběhl v kostele sv. Petra a Pavla v Lysicích tradiční koncert pro maminky. Úvodní zdravici a požehnání pronesl otec Michal. I letos skupina Amulet zahrála a zazpívala písně vztahující se k rodinným vazbám.

Program ozvláštnily žákyně ZUŠ Boskovice. Karolína

Růžičková zahrála na housle skladbu Salut d'Amour. Na klávesy ji doprovodila Lenka Fojtová. Následně Barbora Křepelová doprovodila hrou na klávesy Elišku Tejkalovou, která zazpívala píseň z muzikálu Čaroděj ze země OZ. Zpestřením také bylo recitační vystoupení žáků ZŠ E. Beneše Lysice: Tonička Holcnerová,

Eliška Opluštilová, Laura Lev, Lukáš Dítě a Jan Růžička přednesli rozverně básničky i poděkování maminkám. Velké díky patří také paní učitelce Aleně Stejskalové, která s dětmi pásmo nacvičila. Po koncertě bylo připraveno malé pohoštění ve farním sále.

Lucie Růžičková

Když se otevřely dveře kaplí

Noc kostelů 2025 v Kozárově a Kunčině Vsi

V pátek 23. května 2025 zažily Kozárov a Kunčina Ves nevšední večer. Obě obce se zapojily do celorepublikové akce **Noc kostelů**, jejímž cílem je nabídnout prostor k duchovnímu zastavení, poznání a sdílení. Malé venkovské

kaple se na pár hodin staly místy ticha, modlitby i setkávání.

Kozárov – kaple sv. Anny

Večerní program v Kozárově začal slavením mše svaté. Malebná kaple sv. Anny se zaplnila návštěvníky z okol-

ních obcí, kteří přišli nejen za modlitbou, ale také nasát atmosféru posvátného a krásného prostoru. Následoval proslov o historii obce i kapličky.

Při této příležitosti bylo vysloveno poděkování paní Bo-

ženě Zhořové, která nedaleko kapličky na Kozárově žije a celý svůj život se o údržbu místní kapličky stará.

Kunčina Ves – kaple sv. Cyrila a Metoděje

Podobně krásný večer se odehrál i v kapli sv. Cyrila a Metoděje v Kunčině Vsi. Zaznělo několik slov o historii obce a kapličky, která je neodmyslitelnou součástí života místní komunity. Ke konci programu byla slavena mše svatá před místní kaplí.

Program u obou kaplí byl obohacen vystoupením a duchovní hudbou Scholy Lysice pod vedením Milana Žáčka a Dušana Zimuly.

V Kozárově i v Kunčině Vsi byly vystaveny nástěnky s fotkami a historickými záznamy obou kapliček, které poskytovaly účastníkům Noci kostelů mnoho zajímavých dobových údajů souvisejících s výstavbou a historií kapliček.

Celý večer se nesl v duchu pokory, klidu a sounáležitosti.

Ukázalo se, že i v dnešní úspěchané době je mezi námi stále mnoho těch, kteří touží po chvíli ztišení a duchovní hloubky. A právě Noc kostelů je krásnou příležitostí, jak takové chvíle nabídnout nejen věřícím, ale všem lidem dobré vůle.

Děkujeme všem, kteří se zapojili – organizátorům, oběma obcím i každému jednotlivému návštěvníkovi.

Bylo to požehnané setkání.

Martin Holcner

Fotografie v článku jsou převzaty z webu "Člověk a víra" © Nosková.

První svaté přijímání

V neděli 1. června 2025 se konalo v Lysicích první svaté přijímání. Byl to radostný a slavnostní okamžik, který si děti i jejich rodiny budou pamatovat po celý život. Děti se pečlivě připravovaly celý školní rok v hodinách náboženství pod vedením otce Michala Cvingráfa. Od ledna probíhaly také přípravy společně s rodiči ve farním sále v Lysicích.

V předvečer této velké slavnosti byly děti u svaté zpovědi. S čistým srdcem přijalo poprvé Tělo a Krev Pána Ježíše 13 dětí z lysické a bedřichovské farnosti - 5 dívek a 8 chlapců. Během mše svaté děti přednesly prosby, společně se pomodlily modlitbu Otče náš u oltáře. Po přijetí eucharistie následovala chvíle

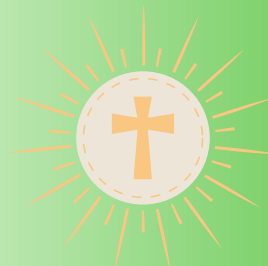

ticha a společná modlitba dětí.

Po mši svaté a požehnání děti poděkovaly za přípravu panu faráři i katechetkám kytíčkou a malým dárkem, rodiny prvokomunikantů se setkaly ve farním sále.

Provázejme tyto děti modlitbou, aby mohly i nadále kráčet s radostí ve spojení s Pánem Ježíšem.

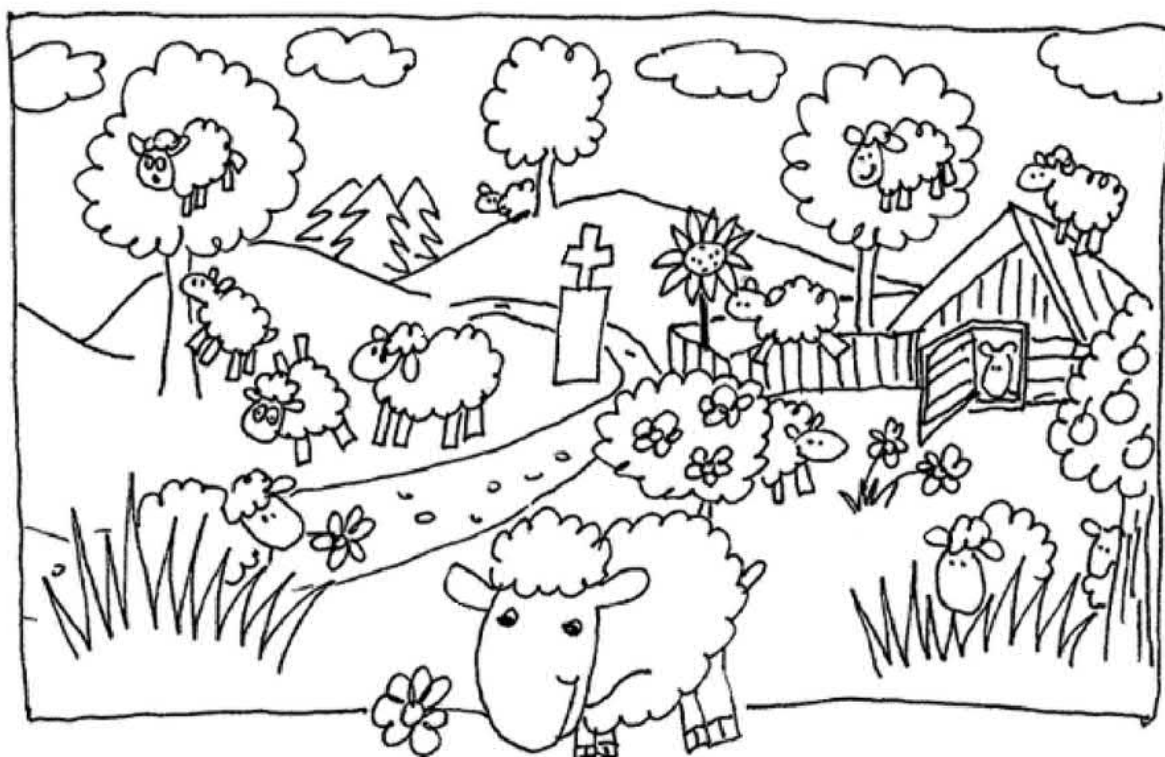
Marie Dítětová

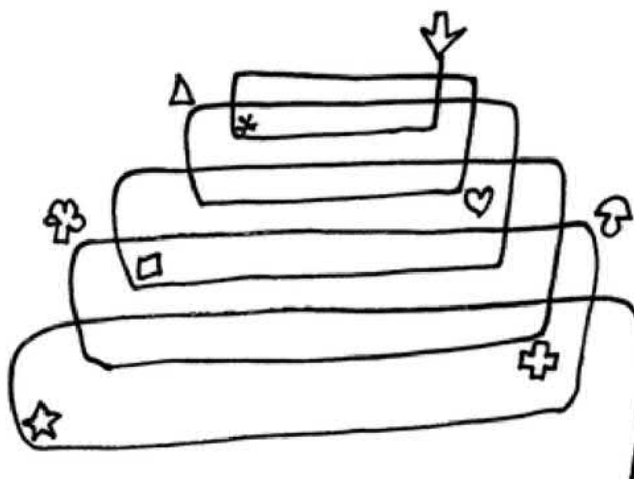
FARNÍČEK

Ježíš je dobrý pastýř – své ovce chrání a vede. Pastýř z farmy na obrázku tak dobrý asi nebude – rozutíkalo se mu několik nezbedných oveček. Dokážeš všechny najít a spočítat?

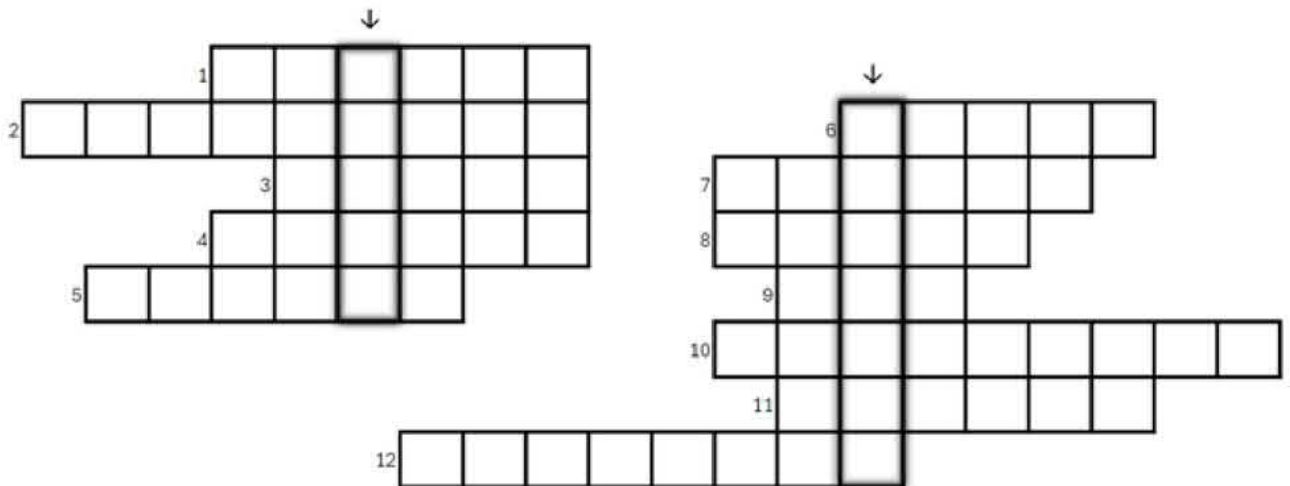

Vylušti šifru – nahraď obrázkové znaky písmeny, dodržuj pořadí v motanici, a zjistíš, na co je dobré nezapomínat ani v létě:

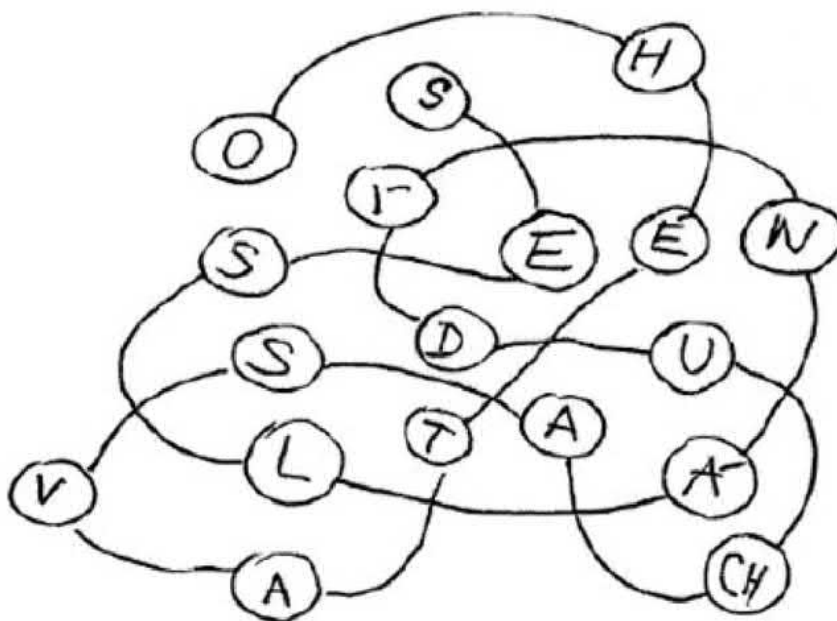
↑ * + ♥ □ ☆ ✿ Δ
B M I O L A T D

Lidé dřív chodívali na poutě do okolních vesnic pěšky i poměrně velké dálky. Víš, kdo je **patronem všech cestovatelů a poutníků**? Tajenka ti napoví:

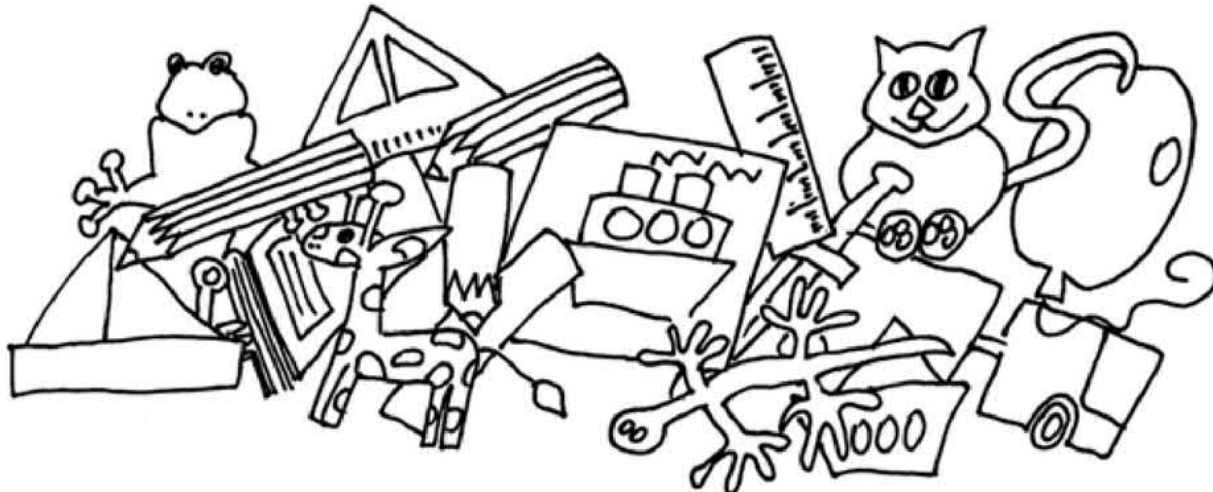

1 Chléb ke slavení eucharistie	7 Společenství křesťanů
2 Svátost plnosti křesťanského života	8 Odkud vyvedl Mojžíš židovský národ
3 Sestra Marie a Lazara	9 Bohoslužba
4 Jeden z evangelistů	10 Kdo nás učí náboženství
5 Poutní místo na Moravě	11 Kam chodíme na bohoslužby
6 První svátost	12 Příjmení pana faráře

Co nám připomínají **Letnice**? Vylušti rébus:

Dětem se v neuklizeném pokojíčku zatoulaly výrobky z kroužku – **klíč** a **meč**, symboly dvou apoštolů. Pomůžeš jim je najít?

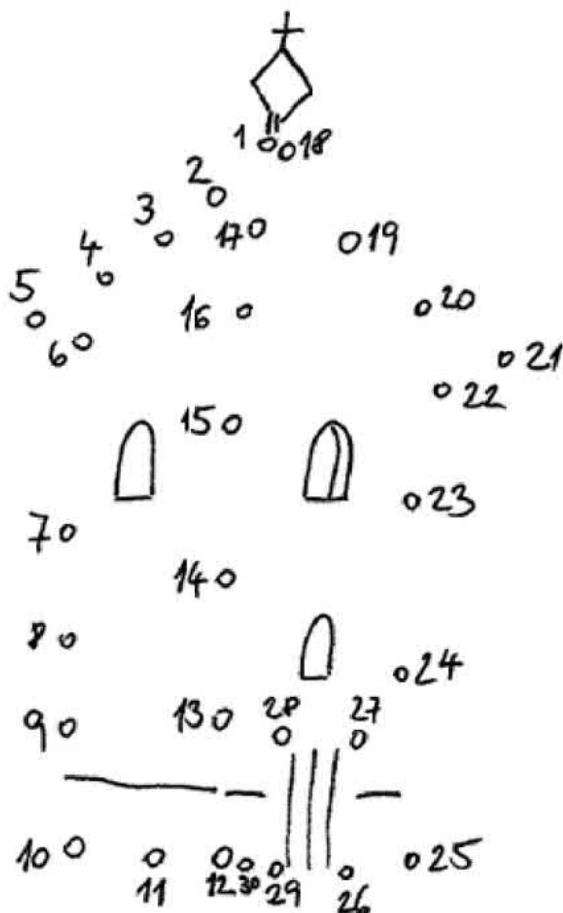

Spoj, co k sobě patří:

	SVATÝ PAVEL
KLÍČ	
	SVATÝ PETR
MEČ	

Znáš Krkatou Bábu? Zde máš souřadnice, třeba tě to zaujme jako tip na výlet:

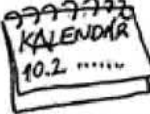
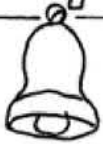
49°23'3,84" s. š., 16°31'46,2" v. d.

Nejblíže je vesnice Lubě. Pokud pojedíš na kole, můžeš si odpočinout u tamní kapličky (kaple narození Panny Marie). Spoj číslice a uvidíš, jak přibližně vypadá:

Víš, který den letních prázdnin je věnován Panně Marii? Ten den je slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Pokud budeš zrovna v zahraničí, možná si všimneš, že v některých zemích lidé nepracují a chodí na dlouhé poutě. Například Chorvatí.

V každém políčku máš dva obrázky/popis věci. Z této dvojice napiš písmeno, které mají slova společné. Podle čísel dosad' do tabulky a získáš **Ježíšův citát**:

		1			7			13
		2			8			14
		3		"5"	9			15
"5x2"		4			10			16
	kde se narodil Ježíš	5		?	11		učedník kterého Ježíš miloval	17
služebník pomáhající knězi při bohoslužbě		6			12			

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Osmisměrka schovává **ovoce Ducha svatého**. Dokážeš všechna najít?

A	H	P	N	O	Q	S	R	U	A
A	J	O	B	T	P	V	A	V	T
K	Q	K	W	T	V	P	D	L	G
S	M	O	I	M	E	J	O	I	R
A	A	J	D	I	R	I	S	D	U
L	A	B	H	Y	N	Q	T	N	B
O	K	Y	B	V	O	P	B	O	P
N	Q	K	R	O	S	X	B	S	Q
D	O	B	R	O	T	A	B	T	W
V	V	T	I	C	H	O	S	T	J

Co udělalo dětem radost při prvním svatém přijímání?

Slavnostní mše svatá prvního svatého přijímání a slavnostní oblečení. *Lucie*

Jsmo blíž Pánu Bohu a na slavnosti byla celá rodina. *Laura*

Mohl jsem poprvé přijímat Pána Ježíše a měli jsme pěkné oblečení. *Adam*

Poprvé jsem přijala Pána Ježíše ve Svaté hostii, zapalování svíček a že přišel na mši svatou můj bratranec. *Adéla*

Zapalování křestních svíček, růženec, přišel ke mně poprvé Pán Ježíš. Při oslavě na faře jsme hráli na schovku a na honěnou. *Radim*

Poprvé jsem přijal Pána Ježíše a přišla celá rodina. *Jakub*

Čtení přímluv, zapalování křestních svíček a hraní her na oslavě. *Jindřich*

Při přípravě na první svaté přijímání jsem poznal nové kamarády a dostal jsem hodně dárků. *Lukáš*

Mohla jsem přijmout Tělo a Krev Pána Ježíše, zapalování svíček a že bylo na mši svaté hodně lidí. *Isabela*

Celá mše svatá a svaté přijímání. *Martin*

Všechno. *Marek*

Skaut v Lysicích

Už je to sedm let, co po jedné jarní mši svaté v Lysicích přišli k ambonu Václav a Ludmila Klíčovi (po skautsku Kunhút a Liduš) z Boskovic a seznámili nás se svým plánem založit v Lysicích skautský oddíl. Tento nápad se setkal s pozitivním ohlasem a v září 2018 byl opravdu založen lysický skautský oddíl Corleonis. Protože byl zájem o skaut v Lysicích velký, přibýly v roce 2024 další dva oddíly Alcedo (pro mladší děti) a Catuli (pro mládež od 15 let).

Samotné skautské hnutí je ale mnohem starší. Světový skauting vznikl roku 1907 v Anglii, u nás byl založen roku 1911. Za více než 100 let došlo ve světě k mnohým změnám a také skautské hnutí je dnes jiné než jeho původní forma ze začátku minulého století. Základní principy ale zůstávají beze změny – snaha o všestranný rozvoj dětí a mladých lidí s cílem alespoň trochu zlepšit svět, ve kterém žijeme. Skautské oddíly se dělí do

menších skupin – družin, které sdružují děti stejného věku a pohlaví. Každá družina má svého rádce a podrádce a pravidelně se schází jednou týdně na družinovce. Program na družinovce je každý týden jiný – děti se učí poznávat přírodu, zdokonalují se v různých skautských dovednostech (například stavění stanu, práce s mapou, luštění šifer ...) a pomocí různých her rozvíjí i své fyzické schopnosti, logické myšlení nebo týmovou spolupráci. Svě místo mají i programy k zamyšlení.

Během školního roku jede družina nebo celý oddíl na několik vícedenních výprav. Když je teplo, spí se pod stanem. Pokud počasí nocování v přírodě nedovoluje, rezervuje se pobyt v klubovně skautů v jiné obci, na faře, nebo v jiných prostorách, kde je možné se se skauty ubytovat. K běžné skautské činnosti se na výpra-

vách přidává také vaření, pěší nebo cyklistické výlety.

Během školního roku se skauti snaží také pomáhat v místě, ve kterém působí. V Lysicích například zajišťují před Vánoci dovoz betlémského světla, pomáhají při tříkrálové sbírce, účastní se akce Uklidme Lysice a v roce 2025 se zapojili i do sázení stromků v lese nedaleko Voděrad.

Vrchol skautského roku je letní tábor. Tábory se konají kompletně celé v přírodě – spí

se ve stanech (podsadové stany nebo tee-pee), vaří se na kamnech, sprchuje se vodou z potoka a místo splachovacího záchodu je latrína. Zdánlivý nekomfort ale přebije úžasný pocit volnosti a souznění s přírodou, kterého se skautům během školního roku tolik nedostává.

A co může skauting přinést dospělým, kteří působí jako vedoucí? Vedoucí se potýkají se situacemi, do kterých se běžní lidé jen tak nedostanou – domlouvání posílení autobusového spoje kvůli skautské výpravě, objednávání stovky rohlíků na táborovou snídani,

každotýdenní vymýšlení programu na družinovku, nebo škrábání brambor pro celý oddíl. Díky tomu vedoucí získají neocenitelné zkušenosti a k všestrannému rozvoji dochází i u nich. Je ale pravda, že motivace, energie a nápady občas dochází. K nezaplacení je také pocit užitečnosti, který přichází s uvědoměním, že svou činností pomáhají rozvoji dětí, což může mít velmi pozitivní dopad na okolí.

*Za lysické skautské oddíly
Magdaléna Zouharová*

ROZHOVOR S MINISTRANTY

Tentokrát nám Markéta Kotolánová nezpovídala jen jednoho ministranta, ale rovnou čtyři. Bratři Škrabalovi jistě tvoří raritu mezi ministranty nejen v naší diecézi. A jaké to je být u oltáře s "bráchou"? To se dočtete v následujícím rozhovoru.

Co děláš ve volném čase? Co tě baví?

Jirka: Trávím čas svými koníčky - skaut, práce se dřevem - a také s přáteli.

Matěj: Rád sbírám staré věci, třeba kola. Rád je zkouším opravovat. Baví mě svařování.

Prokop: Rád si hraju s legem a naším psem Ďapkou. Chodím do skautu a do mysliveckého kroužku. Mám rád historii.

Dalibor: Rád si hraju s legem a zahradničím a hraju si s naším psem Ďapkou.

Jak dlouho a kde ministruješ?

Jirka: Od třetí třídy v Lysicích.

Matěj: Poprvé jsem ministroval na křtinách bratra Prokopa. Ministruji v Lysicích.

Prokop: Od třetí třídy v Lysicích.

Dalibor: Od 14. května 2025 v Lysicích.

Ministroval jsi i někde jinde než u vás v kostele?

Jirka: Na táborech v Osové Bítýšce, na skautských táborech, v Boskovicích na svatbě, v Drnovicích, ...

Matěj: Ministroval jsem v Drnovicích a Lysicích

Prokop: Ministroval jsem v Lysicích a Drnovicích.

Dalibor: Ne

Která vlastnost je podle tebe důležitá pro ministranta?

Jirka: Rozvážnost a tichost.

Matěj: Trpělivost a dočvilnost.

Prokop: Trpělivost, zvědavost, bystrost a dobrá paměť.

Dalibor: Chtít ministrvat.

Byl jsi s ministranty na nějaké zajímavé akci, schůzce, výletě...? Jaký máš oblíbený zážitek z ministrantské akce?

Jirka: Byl jsem dvakrát na táboře pro ministranty v Osové Bítýšce a na dnech pro ministranty. Chodil jsem na ministrantské schůzky. Zaujala mě komunita Mamre v Osové Bítýšce.

Matěj: Byl jsem asi dvakrát na ministrantském dnu, dříve jsem chodil na ministrantské schůzky - tam jsem rád hrál fotbálek.

Prokop: S panem farářem jsme byli v zimě na bowlingu. Vloni na ministrantské pouti v Rajhradě. Letos na začátku května na ministrantském dni v Olomouci. Mám tyhle akce celkově rád. Taky chodím na ministrantské schůzky.

Jaká je pro tebe nejvíc oblíbená nebo nejmíň oblíbená činnost spojená s ministrováním při mši a proč?

Jirka: Nejmíň mám rád úklid po mši a nejvíc mě baví patény.

Matěj: Nejmíň rád mám misál, protože nerad otáčím stránky. Nejradši mám kalich.

Prokop: Nejradši mám kon-

vičky a nebo paténu. Nejmíň rád mám kalich a misál.

Je pro tebe inspirující, nebo naopak zavazující, že u oltáře stojíš s bratry?

Jirka: Spíše inspirující.

Matěj: Inspirující.

Prokop: Je to pro mě spíš zavazující.

Dalibor: Pro mě je to inspirující a zábavné.

Otázka od ministranta: Jaký je největší trapas, který se ti kdy u oltáře stal?

Jirka: Když jsem měl poprvé při mši zvonky, zvonil jsem úplně jindy, než jsem měl.

Matěj: Nevím.

Prokop: Nevím.

Dalibor: U prvního ministrování jsem šel napřed a nepočkal na ostatní ministranty.

Otázka pro dalšího ministranta:

Jaké je tvoje nejoblíbenější auto?

Lukáš

Libor Všetula

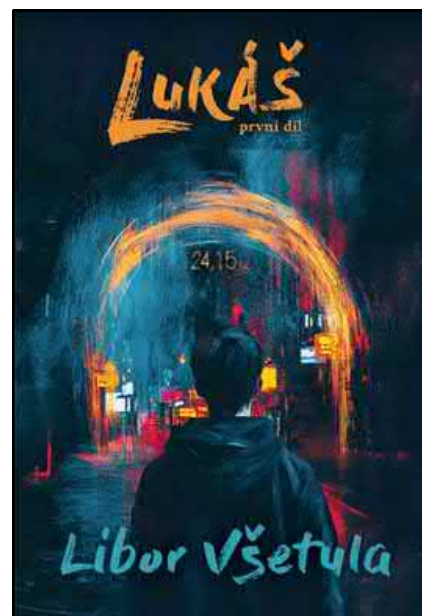
Často se u nás doma stává, že si navzájem doporučujeme různé knihy. U knihy Lukáš to bylo úplně stejně. Přišla s ní naše mamka a postupně jsme ji přečetli všichni.

Kniha vypráví o dospívajícím chlapci Lukášovi, který se snaží najít vlastní cestu ve světě plném zmatku a předsudků. Lukáš je unavený z toho, že mu ostatní říkají, čemu má věřit. Kostel považuje za zbytečnost, zpověď za trapnou povinnost a Boha za někoho, kdo možná existuje, ale on už dávno ztratil zájem ho hledat. Jeho život se však změní, když narazí na tajemnou bránu, která mu otevře nový svět, kde věci nejsou tak černobílé,

jak si vždycky myslel. Na této cestě se Lukáš musí postavit otázkám, které ho dlouho pronásledovaly: Proč by měl věřit, když v tom nevidí žádný smysl? Co vlastně znamená žít s Bohem? A jak se vyrovnat s tím, že někteří lidé z jeho života zmizí navždy?

Na knize se mi líbí, že jsou v ní mnohé křesťanské otázky předány prostřednictvím příběhu. Kniha má i zajímavé ilustrace, které Libor Všetula vytvořil pomocí umělé inteligence. V knize je také ukrytá šifra.

Libor Všetula, autor knihy, je katolický kněz a salesián. Věnuje se mladým a vede je k víře. Organizuje tábory, duchovní obnovy, rozvojové programy a podobně. Lukáš je jeho

první kniha a zřejmě není poslední. Autor se v knize totiž zmiňuje o tom, že připravuje i druhý díl.

Kniha Lukáš je pro všechny, kteří hledají správnou cestu k Bohu, ale i pro ty, kteří tuto cestu již našli. I pro ně totiž může být kniha velmi obohacující.

Václav Zouhar

Františkánskej živel

Ondřej Havlíček

Kniha „**Františkánskej živel**“ vyšla v nakladatelství Cesta poprvé v roce 2023. Jedná se o rozhovor novináře **Ondřeje Havlíčka** s františkánem a knězem **Šebestiánem Pavlem Smrčinou**. P. Šebestián, též zvaný Šeba, se narodil roku 1966 v Praze, do semináře v Litoměřicích nastoupil ještě za totality a studia dokončil po roce 1989 v Praze. Působil v Uherském Hradišti, Plzni, Moravské Třebové. Svoje krátké promluvy a úvahy také zveřejňuje na YouTube. Otec Šebestián v rozhovoru mluví velmi otevřeně o všem, co ho v životě potkalo. Ondřej Havlíček píše v předmluvě, že

jej nechal nahlédnout i do svých nejniternějších životních momentů.

Šebestián Smrčina vyrůstal se třemi sestrami a v rodině se společně modlili.

On sám však říká, že jeho potřeba modlitby začala být velmi intenzivní již od školních let, cítil, že si jej Bůh silně uchopil. Velmi jej také formoval skaut, tehdy nazývaný „Sokol Krč“, kde působil mj. Jiří Edy Zajíc, nyní známý novinář. Tato parta byla pro o. Šebestiána klíčová a vděčí jí za krásné dětství.

P. Šebestián rád vzpomíná na svoje kněžské začátky v Uherském Hradišti, kde bylo živé

farní společenství. Zažil si ovšem i náročná životní období, o kterých v knize hovoří s naprostou upřímností. Díky nim získal velkou vnímavost ke všem lidem, i k těm na okraji společnosti, a dokáže jim účinně pomáhat.

I když je často mezi lidmi a tvrdí, že komunikace je jeho hřívnou a Božím obdarováním, rád pracuje o samotě, např. v lese, a tím si „dobíjí baterky“.

Velmi mě také inspirovaly úvahy o duchovním životě, o modlitbě, svobodě.

P. Smrčina nabádá ke svatosti každého z nás a navrhuje

osvojit si jednoduchost života, i v dnešní době, která přináší obrovské množství nabídek a lákadel.

Mluví otevřeně i o bolavých věcech, které se dotýkají jeho duše, o zraňujícím jednání ostatních lidí...

Knihu moc doporučuji, najde-me v ní mnoho moudrého a čte se jedním dechem.

Také bych chtěla upozornit na podcast „Bez filtru“, na jehož tvorbě se spolupodílí právě autor knihy Ondřej Havlíček. Přináší náhled na řadu aktuálních témat, analýzy, rozhovory a mnoho dalšího.

Lenka Fojtová

“Je důležité si připomínat chvíle, kdy jsme zažili Boží dotek”

Milí farníci a čtenáři časopisu Gabriel, 8. prosince 2024 jsem mohl s Vámi v Bedřichově i Lysicích oslavit slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie.

Jsem rád, že vás mohu touto formou nejen pozdravit, ale také se otevřít a sdílet svou osobní cestu ke kněžství. I když není možné popsat všechno jednak proto, že to nejde slovy vyjádřit, ale také proto, že jsou věci osobní mezi mnou a Bohem. A tak to určitě zažívá každý z nás, že má s Bohem něco osobního. Moc rád ale mluvím nebo píšu o mém povolání, protože mě to navrací ke chvílím, kdy jsem zažíval Boží dotek a Pán mi postupně ukazoval svou vůli. A je důležité si připomínat chvíle, kdy jsme zažili Boží dotek, ať je to stále zdrojem naší síly.

Na úvod bych se měl představit. Jmenuji se Lukáš Janoušek a pocházím z Moravských Budějovic (okres Třebíč). Mám dva sourozence, sestru a bratra, oba jsou starší. Bratr Josef je také knězem a ve službě je třetím

rokem. Protože máme rodinnou truhlářskou firmu, od mala jsem vyrůstal v dílně. Rodiče nás nenutili k tomu, že musíme pokračovat s firmou, ale chtěli nás naučit práci a řemeslu. Nechali nám svobodu v životním rozhodování a toho si velmi cením. Dokonce nám taťka říkával, že si nepřeje, aby firma stála v cestě, pokud bude Bůh chtít po nás něco jiného. Mohl bych také zmínit, že naši rodinu posílila ve víře nemoc táty. Měl těžký nádor (sarkom). Doktoři nedávali velké naděje. Hodně jsme se modlili také na přímlovu P. Pia z Pietrelciny. Pro překvapení doktorů se uzdravil.

Řemeslo mě velmi bavilo, a tak jsem měl jasno, co chci studovat. Střední školu jsem začal v Rosicích u Brna obor uměleckořemeslné zpracování dřeva. Po roce nás spojili se stavební školou v Brně. Jsem vděčný, že jsem během studia mohl být ubytovaný v církevním domově Petrinum. Byla tam kaple a spirituál. V té době pro mě bylo také důležité duchovní doprováze-

ní, utižit se a naslouchat. To mladý člověk potřebuje slyšet, protože má tendenci být u mnoha věcí, ale bylo pro mě důležité slyšet, že mé povolání je napsané u Kristových nohou a abych to dokázal přečíst, musím být v Jeho blízkosti.

I když jsem povolání ke kněžství pociťoval od mala, přesto to byla cesta rozlišování. A Bůh promlouval skrze pokoj a vnitřní radost, skrze události nebo lidi kolem mě. Už dříve jsem zažíval radost, když jsme vedli tábory, ministrantské schůzky aj. a mohl jsem mluvit o vztahu s Bohem. Po maturitě jsem měl krátký vztah s dívkou. Nebylo mi jedno, jestli má začít. Byl jsem na křizovatce a já nechtěl udělat něco, co nemá být. Tak jsem to hodil na Krista, ať si to vede. Hodil jsem to na svatostánek. Nechodili jsme spolu dlouho, rychle jsem vnímal,

že mé místo je jinde. Rozlišit jsem to šel na pár dní do kláštera trapistů a tři měsíce jsem měl čas v německém klášteře, kam jsem nastoupil jako dobrovolník.

Po příjezdu z Německa jsem ještě neudělal krok do semináře. Dělal jsem přijímačky na vyšší odbornou školu, kam mě

přijali, a tři roky jsem studoval obor restaurování nábytku. V době studií v Brně mě ke kněžství povzbudila mimo jiné jedna skutečnost. Aniž bych měl dříve bližší vztah k lidem na okraji, v Brně jsem se s nimi začal osobně setkávat. A často to sklouzlo k tématu víry. Silně mě oslovila bezradnost závislých mladých lidí, že z toho nedokáží vyjít sami. Občas zaznělo, že by se potřebovali vyzpovídat, nebo jeden dokonce zmínil, že nechce být zatracen. Přišlo na mě slovo, že kdybych byl kněz, mohl bych je vyzpovídat hned. V té době jsem zjistil, že jsou kněží (zejména na Slovensku), kteří zasvětili život těmto lidem. Povzbudilo mě to, že kněz je pro všechny. Některé kněze jsem také osobně navštívil.

V době, kdy jsem byl na vyšší škole, jsem uvažoval o semináři a chtěl už udělat rozhodnutí. Touha byla velká, ale

něco tomu bránilo, co jsem sám nedokázal pojmenovat. Byl v tom velký nepokoj. Nechápal jsem Boha, proč. Později jsem však pochopil, že jsem si měl uvědomit, jakým darem je povolání, a že to není pouze moje osobní záležitost.

Že mě přesahuje a já to sám nezvládnu. A že si mám vyprošovat milosti. Toto tajemství velikosti povolání není pouze v zasvěceném životě, ale i v manželství. Opravdu žité manželství je možné díky Bohu. Musím se přiznat, že mě vlastně Bůh pokořil, ale neponížil. Je důležité, že nás Bůh někdy jasněji pošle na kolena.

Po ukončení studia jsem znovu uvažoval o vstupu do semináře. Z důvodu jistých zdravotních důvodů v rodině jsem

ně naslouchání svému srdci. To, co je v jeho hlubině a ne pouze na povrchu. Za tu dobu byly situace, kdy jsem Boha nechápal. To není tragédie, důležité je vytrvat. Něco jsem pochopil později, něco pochopím na věčnosti.

Přeji každému z nás věrnost a vytrvalost. S Boží pomocí nejen věci zvládneme, ale i naplníme. A na úplný závěr Vám chci poděkovat za Vaše modlitby za povolání. Ty nás nesly a ponесou. I my myslíme na Vás.

+ o. Lukáš

ale ještě pracoval rok v domácí firmě, abych byl nápomocný. I to bylo pro mě důležité. Byla to další zkušenost a také jsem si mohl vydělat nějaké peníze. V mých 25 letech jsem nastoupil do semináře. A vím, že Bůh to načasoval přesně.

Mé rozlišování ke kněžství vnímám zpětně jako krásné dobrodružství, kdy bylo potře-

Kaple Panny Marie Sněžné v Žerůtkách

Obec Žerůtky je jednou z nejmenších obcí na Blanensku. Nachází se nedaleko městyse Lysice a trvale v této obci žije 83 obyvatel.

Na veřejném prostranství obce se nachází kaple, která je zasvěcena Panně Marii Sněžné, což je patronka spojená s římským kostelem SANTA MARIA MAGGIORE.

Panna Maria Sněžná je jméno, pod nímž je vyzývána Panna Maria v katolické liturgii. Podle legendy, doložené pravděpodobně až ve 13. století, se v době papeže Liberie v noci ze 4. na 5. srpna roku 352 odehrál zázrak, na jehož základě byla postavena právě římská bazilika Panny Marie Sněžné.

„V době papeže Liberie se římský patricij Jan a jeho vznešená manželka, kterým se nedostalo dědiců, rozhodli věnovat své statky Panně Marii. Ustavičně ji žádali a prosili, aby jim nějakým způsobem sdělila, jaké zbožné dílo mají svými penězi podpořit. Jejich usilovná přání i modlitby blahoslavená Panna Maria blahosklonně vyslyšela a ukázala to zázračně. O nonách srpnových (5. srpna), když v Římě bývají ta největší horka, pokrýl v noci sníh část pahorku Eskvilinu. Téže noci Matka Boží ve snu vyzvala jak Jana, tak jeho ženu, aby na tom místě, které uvidí pokryto sněhem, postavili kostel a zasvětili jej Panně Marii. Tak se chtěla stát jejich dědičkou. To sdělil Jan i papeži Liberiovi, který měl téže noci stejný sen. Ten pak na prosby kněží i lidu přišel k pahorku pokrytému sněhem a nakreslil na něj místo

kostela, který byl postaven za peníze Jana a jeho manželky a později opraven papežem Sixtem III.“

Kaple je významnou dominantou této malé obce a byla postavena v roce 1861 z iniciativy prvního starosty obce architekta pana Kajetána Vašíčka za pomoci všech občanů. Byla vybudována v jednoduchém venkovském stylu s klasicistními a barokními prvky. Její fasáda je zdobena jemnými detaily, které jí dodávají historický ráz.

V průčelí kapličky stojí socha Panny Marie s Ježíškem. Po stranách jsou obrazy Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Neposkrvněného Srdce Mariina a soška Panny Marie. V kapliče je ještě několik obrazů a dvě lavice. Na čelní straně oltáře je nápis: **„ZŮSTAŇ MATKOU LIDU SVÉMU.“**

V roce 1862 se konala slavná vlastenecká pouť. Přijelo na ni mnoho vlastenců z Brna, z nichž mnozí bojovali v roce 1848 na pražských bariádách. Byl přítomen i známý skladatel Křížkovský.

V osmdesátých letech 19. století nechal tehdejší starosta Adámek okolo kapličky vysázet alej deseti lip, z nichž vět-

šina tam roste dodnes.

Dne 30. října 1910 byla po růžencové pobožnosti ve farním chrámu vykonaná malá pouť do žerůtské kapličky, kde byl slavnostně zavěšen nový zvon pořízený obcí Žerůtky. Zvon dodala zvonařská firma Hillerová – vdova & syn. V kapliče se účastníci pomodlili litanie a vrátili se do chrámu Páně v Lysicích, kde bylo svátostné požehnání. Zvonička na vrcholu kaple dodává stavbě charakteristický venkovský ráz a její zvon svolává věřící při slavnostních příležitostech.

V roce 1983 se provedla vnitřní úprava kaple, položila se nová dlažba, byl vymalován interiér a opravena střecha. Protože na věžičce není pod křížem báb, byly dokumenty při opravě vloženy do skříňky, která je uložena v kapličce.

V roce 1985 byla opravena fasáda, znovu se obnovovala v roce 2009 panem Liborem Měcháčkem z Lačnova. Nalíčení fasády, nátěr dveří a svodů provedl pan Jaroslav Pařízek z Kozárova.

Do kapličky byl v roce 2010 zaveden elektrický proud, a tak i zvon byl převeden na elektrický pohon. Je zajímavostí, že konstrukci pohonu provedl pan Ing. Mgr. Kilián z Brna-Bosonoh jako svou asi 400. zakázku ve své profesi, což jistě svědčí o kvalitní práci.

V roce 2012 byla v kapli instalována technologie na odstranění vlhkosti DRYMAT firmou DRYMAT Rabšenská Lhota. Tato technologie je stále v provozu.

V roce 2014 byla opravena vnitřní omítka kaple panem Honsnejmanem z Býkovic a panem Pernicou ze Žďárné. Vnitřní výmalbu provedl pan Alois Lizna z Lysic.

V roce 2018 před poutí byly opraveny schody do kapličky. Opravu prováděla paní Monika Lokajová s přítelem Janem z Kunštátu.

V roce 2023 byla před vstupní dveře do kaple vyrobena a usazena mříž panem Vladimírem Ondrou z Lysic.

Před kaplí stál původně dřevěný kříž, který byl svěcený 16. 5. 1790, místo něho byl

v roce 1978 postaven mramorový kříž s kovovou ohrádkou. V roce 2010 byl firmou Jana Ploce ze Žerovníka opraven.

Gabriela Stejskalová

LAČNOV

KAPLE NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

HISTORIE

Vznik lačnovské kapličky Nanebevzetí Panny Marie se datuje do 16. století. Podle záznamů ve farní kronice (str. 86) byla kaplička postavena obcí v roce 1845 na místě sešlé zvoničky. V 19. století darovala lysická vrchnost kapli zvon, který sloužil ke svolávání čeládky k práci.

INTERIÉR

Výzdoba kapličky je prostá a skromná. Oltář je zděný, bez nápisu, na oltáři stojí sádrová socha Panny Marie přibližně 1 m vysoká a vedle ní tři malé sošky Panny Marie. Nad oltářem visí obraz Panny Marie, po levé straně obraz Neposkrvněného Srdce Panny Marie a po pravé straně obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

OPRAVY

Kaplička procházela několika opravami. Významná oprava byla provedena v letech 1976–1977, kdy byla zhotovena nová vazba a střecha byla pokry-

ta plechem. Celá oprava byla financována místními občany. O opravu se zasloužila i paní Anna Daňková.

V roce 1994 bylo do kapličky instalováno elektrické osvět-

lení a elektrický pohon pro ovládání zvonu. Jelikož kaplička stojí na osamělém místě, byla v minulosti i vykradena. Poutní mše svatá se pravidelně slaví kolem 15. srpna. Přibližně 25 metrů od kapličky na stráni byl v roce 1846 zbudován kříž, který věnovala rodina Klímová z Lačnova č. 15. Okolo kříže rostly dvě lípy. Při stavbě silnice ze Štěchova do Lačnova v roce 1973 byl kříž s pozlaceným Tělem Kristovým a litinovou ohrádkou přemístěn vedle zvoničky.

Nápis na kříži:

„Izaiáš V.4. Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ješto bych jí neučinil?“

Napsáno starým písmem (švabachem) z kralického překladu.

MRAMOROVÝ KŘÍŽ MEZI ŠTĚCHOVEM A LAČNOVEM

Dne 1. července 1900 posvětil lysický farář P. Eduard Vichta mramorový kříž s kamenným soklem, který nechal postavit Vincenc Kunc, domkař a štětkář z Lačnova.

Pod Kristovým Tělem u paty soklu jsou dvě sochy andílků, nad nimi stojí sošky sv. Jana a sv. Marie Magdalény. Mezi nimi klečí Panna Maria a dívá se na Ukřižovaného. Tělo Kristovo a ostatní postavy jsou pozlaceny. Na mramorovém podkladu je zlatený nápis:

„INRI S Bohem počínej, s Bohem dokonej, toť nejlepší směr života.“

Kříž věnovala rodina Kuncova z Dlouhé Lhoty v roce 1965.

Ramena litinového kříže jsou bohatě zdobena a pozlacená.

V roce 1965 provedla rodina Kuncova opravu kříže a na něj připsala datum opravy místo data postavení.

V roce 1985 financovala paní Anna Daňková menší opravy kříže.

Oba kříže byly v roce 2018 opraveny na náklady obcí Štěchov a Lačnov.

KNĚZ POCHÁZEJÍCÍ Z LAČNOVA

Embert František (1834–1906) Narodil se 20. června 1834 v Lačnově. Vysvěcen na kněze byl v roce 1858. Od roku 1869 až do své smrti v roce 1906 působil v Lukově.

Sestaveno podle farní kroniky lysické farnosti, kroniky obce Štěchov a informací paní Jitky Komprdové.

Mgr. Věra Knotková

STOLETÁ PAMÁTKA POSVĚCENÍ CHRÁMU PÁNĚ LYSICKÉHO

Zdejší farnost, obzvláště obec Lysická, pamětliva jsouc velkých dobrodiní obyvatelstvu z chrámu Páně v hojně míře vyplývajících, vynasnažila se dle sil svých vděčností svou a zbožnou mysl důstojným způsobem osvědčiti. Na vyzvání představenstva obecního /: v čele starosty p. Františka Hlaváčka /: sešli se čelnější občané zdejší v mimořádné schůzi a usnesli se, že nadřečenou stoletou památku oslaví dle následujícího programu:

1. V předvečer slavnosti, 28. června, slavnostní osvětlení celého městyse a slavnostní průvod s hudbou po městysi, jehož se účastní představenstvo a zastupitelstvo obecní, všechny zde stávající spolky: veteránský, hasičský, oba čtenářské spolky Podhorák a Přemysl a bratrstvo živého růžence s dotčenými prapory.

2. V den slavnosti, 29. června 1886 ráno budíček, průvod s hudbou po ulicích městyse. V 1/2 11. začátek slavných služeb Božích, jichž se zúčastní všechny korporace svrchu uvedené.

3. Aby naší školní mládeži řídka tato slavnost tím déle a živěji v paměti utkvěla, uspořádá se ku konci školního roku výlet školní mládeže na zdejší střelnici a budou výlohy z toho vzešlé kryty z obecní pokladnice a příspěvky dobrovolnými.

Program tento byl také přesně proveden.

V kostele se oslava 100leté památky konsekrace konala následovně: V předvečer tj. 28. června 1886 bylo v lysickém kostele o 7 hod. večer kázání, jenž měl dp. farář Lhotecký Karel Beer; po kázání následovalo slavné požehnání a pak slavnostní vyzvánění až do 9. hod. večer trvajících. V den slavnosti,

29. června o 1/2 11 hod. konal slavnostní kázání dp. farář z Bedřichova Josef Kocián, po němž pak sloužil veledůst. p. děkan z Bořitova P. Klement Pospíšil za asistence faráře Lhoteckého, Bedřichovského a místního slavnou mši sv., kteréž obcoval ctěný pan patron Qido hrabě Dubský v uniformě generálmajora v presbytáři, jakož i rodina hraběcí na oratořích.

Odpoledne pak byla slavnost ukončena slavným „Te Deum“. Netřeba podotknouti, že účastenství při této slavnosti bylo ohromné. Z nejdalšího okolí dostavili se lidé, by svědky byli řídké této slavnosti.

*Do kroniky lysické farnosti
zapsal P. Rudolf Reitter
a z ní nám přepsal Petr Zouhar*

Římskokatolická farnost Lysice
a obec Drnovice

vás srdečně zve

na koncert
kapely
LÉVI

pátek 25. 7. 2025 v 18:30
v Drnovicích na molech

Dobrovolné vstupné bude
rovným dílem rozděleno mezi
organizaci Mary's Meals
a nadační fond
dětské onkologie Krtek.

Poutníkem naděje

Na konci března jsem měla možnost zúčastnit se Národní poutě českých a moravských diecézí do Říma při příležitosti Jubilejního (Svatého) roku 2025. Z ČR nás připutovalo celkem 40 skupin po cca 50ti poutnících. Nás měl na starosti pan Miklas z křesťanské kanceláře Miklas Tour. Během několika společně strávených dní se z velmi různorodé skupiny vytvořilo pěkné společenství. Společně jsme navštívili mnohá místa spojená nejen s církevní historií v Římě a Assisi a od pátku do neděle jsme se připojili k programu Národní pouti. Měli jsme možnost projít všemi čtyřmi Svatými branami (v bazilikách sv. Jana v Lateráně, sv. Pavla za hradbami, sv. Petra ve Vatikánu a Santa Maria Maggiore), vyprošovat nejrůznější milosti nám osobně, našim drahým, lidem, s nimiž se na našich životních cestách setkáváme, naši církvi i naší společnosti a slavit liturgii na těchto vzácných místech s našimi biskupy, kněžími a dalšími poutníky. Silně na mě zapůsobila místa

spojená se svatými Cyrilem a Metodějem (a není jich málo: bazilika sv. Klimenta, sv. Prasseda, Santa Maria Maggiore,...). Dále návštěva kostela zasvěceného sv. Františce Římské, která je mou křestní patronkou, kde jsme se společně jako skupina i individuálně modlili a vyprošovali uzdravení potřebným; přijali jsme tu pomazání olejem spojeným ještě s touto sveticí, která ve své době obětavě sloužila nemocným. A také Assisi spojené se sv. Františkem – je tu mj. pochován Carlo Acutis, čínorodý ajťák, jehož svatořečení se mělo uskutečnit koncem dubna 2025, ale kvůli úmrtí papeže Františka bylo odloženo. Celou dobu nás provázela Hymna Jubilea 2025 Poutníci naděje, jejíž nádherný a hluboký text přikládám.

*R: Plamen naděje v nás oživ,
v píseň chvály proměň jej.
Poutníky, co naději nesou,
Pane, chraň a provázej.*

*1. Každý jazyk, lid i národ
najde světlo v Slově tvém.*

*Všechno, co je rozptýlené,
jednotu nalezne v Něm.*

*2. Bože něžný, trpělivý,
posiluj nás v naději.
Nové nebe, novou zemi,
Boží Duch kéž obnoví.*

*3. Vstaň a jdi, Duch Svatý vane,
sám Bůh vstupuje v náš svět.
Kdo jej dá poznat hledajícím?
Pošli mne, zní má odpověď.*

Asi po té písni: Odnáším si setkání s krásou a hlubokou výpovědí církevních staveb, obrazů, mozaiek, soch,... Vyplatí se nespěchat, zastavit se, pozorovat, vnímat, dohledat v Písmu zobrazený výjev,....

Další postřeh: Budu jako nevěřící turista (jen) sběratelem nejkrásnějších fotek z nejposvátnějších míst? Davy lidí a neustálý šum k tomu svádí.... Nebo se dokážu v každé bazilice apod. aspoň na chvíli zastavit, vyhledat kapli s Nejsvětější svátostí, poklonit se zde přítomnému Kristu, strávit tu nějaký čas ve vnitřním tichu, v Jeho přítomno-

sti, v naslouchání, v tichém rozhovoru? A následně čerpat z těchto setkání pokoj a radost do dalších chvil?

Jsem vděčná za možnost se této pouti zúčastnit, načerpat sílu do běžného života, obnovit v sobě radost, zakusit

nanovo moc Božího slova.

Děkuji i těm, kteří mi umožnili jet. Je skvělé, že existuje (jako i jiné Svaté roky) možnost zastavit se v každodenním shonu a načerpat i u nás z milostí Jubilea: navštívit kostely určené k plnomocným

odpustkům - v každé diecézi jich je několik; zde prožít svůj osobní restart. Do Říma se dá ke Svatým branám putovat až do prosince 2025; doporučuji mobilní aplikaci Poutní průvodce Římem.

Libuše Tesařová ml.

Svatý týden v Itálii

Od začátku jsem věděla, že se z pracovních důvodů nebudu moci zúčastnit národní pouti v březnu. Proto jsem byla vděčná, že manžel naplánoval pouť do Říma a Itálie na Svatý týden. V Římě jsme už jednou byli rok po svatbě v roce 1998, to na mě zapůsobila ohromná velikost chrámu svatého Petra, vatikánská muzea i další místa.

Letos jsem byla vděčná, že jsme mohli do Říma znovu a splnit všechny podmínky spojené s projitím Svatou branou. Nevýhodou soukromé pouti ale byla kázání v italštině, texty není problém si najít, liturgii rozumíme. Silně na mě zapůsobil hrob svatého Pavla, nedávno jsem totiž dočetla Pavlovy listy, a tak se mně vybavovaly různé události z jeho života.

Manžel kromě Říma naplánoval i pouť na další místa (Sulmona, kde poblíž chytili poutníka, ze kterého udělali papeže Celestina V., Monte sant Angelo, kde se zjevoval v 5. století archanděl Michael, katedrálu v Otrando s největší podlahovou mozaikou..). Mnohá z nich mu poradil bratranec P. Jan Mráz, farář u svatého Tomáše, který v Římě dlouho pracoval. Květnou neděli jsme strávili v městě Lanciano, kde když v 8. století kněz pochyboval o Eucharistii, došlo k proměně hostie v ma-

so a vína v krev. V roce 1971 bylo prokázáno, že se jedná o srdeční sval a krev skupiny AB. Na Zelený čtvrtek v městě Benevento po obřadech byla možnost v rámci jubilea putovat po sedmi kostelích. Velkopáteční obřady jsme prožili v klášteře Monte Cassino, kde jsou pohřbena svatá dvojčata Scholastika a

Benedikt. Večer v městě Subiaco jsme od katedrály putovali do kostela na kopci za zpěvu a modlitby za rakví se sochou Kristova umučeného těla. Na Bílou sobotu byly obřady podobné, jen svíčky si od hořícího ohně zapaloval každý osobně. V kostele, kde jsme je prožili, měli vybrané úplně stejné texty čtení jako v Lysicích.

Pouť a projití Svatou branou mně připomněla, že na konci časů, života každý projde branou smrti (Žd 9,27). Bylo dobré si tedy uvědomit, kam kráčím a kam kráčet chci.

Marie Ryzí

Farnost Lysice
zve na

GRILOVÁNÍ

pro rodiny s dětmi

- ☼ neděle 17. 8. 2025 od 14.30 h
- ☼ farní dvůr v Lysicích
- ☼ občerstvení zajištěno
příspěvek na zakoupené potraviny na místě

Možnost poznat nové lidi :)

www.rkfylsice.cz

POZVÁNKA

na neděli 31. 8. 2025

- 14 hod - mše svatá a žehnání aktovek
- Zapojte se s námi do batůžkového projektu!
- Následuje loučení s prázdninami na farní zahradě, odpolední program plný soutěží, her a zábavy!

*Jste srdečně zváni!
Občerstvení zajištěno.*

www.rkfylsice.cz

**ŠKOLA + JÍDLA
= NADĚJE**

www.batuzkovyprojekt.cz

Stezka Járy Cimrmana

Pojďte se mnou tentokrát projít stezku Járy Cimrmana začínající v Lomnici u Tišnova. Skládá se z několika zastavení, plahočin, na trase mezi městečkem a hájenkou na Sýkoři. Projdeme dokonce tam i zpátky část trasy Via Czechia. Začíná se na náměstí, kde na Vás dýchne kouzlo starých časů, pocit klidu a míru. Věvodí mu barokní kostel Navštívení Panny Marie.

Je to impozantní stavba s dvěma věžemi a před ní stojícím křížem. Uprostřed parku je opravený morový sloup. Cukrárna hned vedle fary je plná hostů vychutnávajících s

kávu, zákusky a krásné nedělní dopoledne. Mě a manžela ale nezlákala, porozhlédli jsme se a hned se vydali na cestu. Start je hned před farou a začátek cesty poklidně vede podél silnice až ke křížku mezi dvěma lípami. A pak začíná prudké stoupaní. Nejprve mezi poli a pak krásným bukovým lesem. Všude kvete kyčelnice cibulkonosná a všechno se nádherně zelená.

Sama cesta je kameňitá, štětovaná a velmi stará. Jsme už trochu udýchaní a k odpočinku nám slouží pokácené bukové kmeny. K osvěžení a radosti - výhledy. Nemůžeme se vynadívat. Ale musíme jít dál lesem až k silnici na Synalov a pak zase mezi lesy a poli až k Synalovským pasekám. Je to chráněná krajinná oblast lesů a luk posetá rulovými kameňmi různých velikostí a tvarů. Rozkvetlé louky a plno včel.

Pomalů se blížíme ke konci cesty. Za hájovnou na Sýkoři je poslední cílová plahočina a "ploštika" Járy Cimrmana. A rozcestí cest láká k pokračování toulek, ale volba je jasná, tou samou cestou zpátky do Lomnice k autu. Stezka je a není stejná. Z kopce dolů se zrakem upřeným do dále. Je na co se dívat a za co děkovat Bohu. Za krásu, co nám dává, za naději, za zdraví. Kdo jen trochu můžete, vydejte se na cestu.

Hana Stejskalová

Gabriel. Posel dobrých zpráv. Časopis farností Bedřichov a Lysice. Vydaly římskokatolické farnosti Bedřichov a Lysice pro vlastní potřebu v červnu 2025. Tištěno na recyklovatelném papíře s certifikátem FSC. Redaktor: Barbora Nosková. Farníček: Radka Juříčková. Grafika: Milan Skříčka, Barbora Nosková
Kontakt: gabriel.farni.casopis@gmail.com